

עלון חודשי לנשים | גליון מס' 22 | טעון גניזה

חברות מקשיבות

אלול התשפ"ב | טעון גניזה

על סיפורי אגדות

"מעשה מאבדת בת מלך"
פרק א'

- 2 עמ' ← כשהלא טוב מנסה לקחת אותך
- 4 עמ' ← כל יהודי הוא רק טוב וטוהר
- 5 עמ' ← השבת המקום למקום
- 7 עמ' ← אלול נמצא בשדה שלך
- 9 עמ' ← 'פיפטי פיפטי' זה לא מספיק
- 10 עמ' ← ר"ה בסוף העולם שמאלה
- 11 עמ' ← כשהמגירות במוח לא מסודרות

לשמוע היטב את המעשה של חיינו

כל "בת מלך", נשמה קדושה שקיבלה תיק חיים ומאז היא משוטטת אבודה? מי יבין את הקריאה האילמת שלה בינות ערמות הבגדים, רהיטים, משחקים, כלים ושאר ירקות, ויצא לחיפושים נרחבים על האבדה שארעה כאן לאור היום, להשיבה לאביה המלך?

לכן זהו מעשה "שכל מי שהיה שומעה" - מי שיקשיב לו באמת, עם לב פתוח ורצון כנה להתחבר פנימה, "היה לו הרהור תשובה" - הוא ידע וישכיל כיצד לעשות זאת. כי המעשה הזה יגלה לו בהכרח איך למצוא את עצמו שוב, איך להתגבר על ההסתרה שקיימת כאן בבריאה ואיך לחתור אל עבר נשמתו.

צריך בקיאות בדרך

לא נשאל: "מדוע נאבדה בת המלך?", כי על עצם האבדה, אין כלל שאלות! מעשה מאבדת בת מלך ילמד אותנו בכל פרטיו שיש לו נחת רוח עצומה כשאנחנו פשוט משנסות את מותנינו ומביעות נכונות לצאת זה הרגע למסע החיפושים הגדול בעולם שקורה ברגע זה בלב של כל אחת מאתנו, לכן נשים לב לכל פרט ופרט מתוכו ונלמד טכסיסי מלחמה.

"דרך" בגימטריה זה פעמיים בק"י (כתבי האריז"ל). לרמז לנו שבדרך שלנו למצוא את בת המלך אנחנו צריכות בקיאות כפול שתיים. בקיאות בעליות של החיים, בזמני ההצלחה המוארים, ובקיאות בירידות, זמני החושך וההסתרה. כשמחפשים את בת המלך לעולם לא עוצרים. שום הצלחה מסחררת אינה מסנוורת, ושום תהום פעורה אינה משתקת. אין זמן לזה! כל רגע שאני ממשיכה לחפש אחר כבוד השם הנמצא גם במקום שלי, אני קרבה אליה, וכל רגע שאני מתמהמהת בייאוש על נפילה, קשה ככל שתהיה, או בגאווה עלובה על הצלחה כלשהי, מעכבת את הנחת רוח שאני יכולה לגרום זה הרגע אם פשוט אמשך לצעוד!

חזק חזק ונתחזק בדרך! נזכה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו, ולזכות לתשובה שלמה לפניו מאהבה, אמן.
חודש אלול מלא אור ושמחה, שלכן, חברות מקשיבות.

הגלשנים וגלגלי הים הוטמנו אחר כבוד במחסן, והילדים שחזרו בשעה טובה ומוצלחת ובאנחת רוחה של אימהות יגעות למסלול, כמעט השכיחו מאתנו את התיזוז 'הבינהזמני' ש'הטיס' אותנו מצפון לדרום, ממזרח למערב, מלבה אותנו להטביע את סוליית נעלינו בעוד ועוד דרכים. עתה רוח אלולית מסיטה מליבנו ישנוניות וכבודות, מעוררת אותנו מבפנים. אנחנו רוצות לצאת לדרך אחרת, פנימית יותר, עמוקה.

משוטטות בדרך

באלול אנחנו מרימות עיניים לדרך האמתית. כזו שנמצאת אצלנו בבית, גם בלי לצאת לשום מקום. זו שתחילתה הייתה אי אז באחד מבתי החולים, וסופה... אממ... אנשים לא אוהבים לדבר על הסוף הזה.

"בדרך סיפרתי מעשה שכל מי שהיה שומעה היה לו הרהור תשובה" במילים אלו מתחיל רביז"ל את מעשה הגעגועים הגדול, "מעשה מאבדת בת מלך" בו נעסוק בעלון "חברות מקשיבות" א"ה בחודשים הבאים. חיינו בזה העולם הם בחינת דרך. כל נשמה השתלשלה מהעולמות העליונים לזה עולם העשייה הגשמי והחומרי, ומאז היא משוטטת כאן בעולם כפי שקבעה לה ההשגחה. יש נשמה ששוגרה לארץ ישראל, יש שנשלחה אי שם לאמריקה הרחוקה, אחרת הרחיקה נדוד לאוסטריה שנטועה בקצה הכדור. היכן תתגורר זו הנשמה? עם מי תיפגש במהלכי חייה? מי יתעתד להיות בן זוגה? באילו עיסוקים תעסוק, והיכן תפעל? הכול כאשר לכול נקבע ומתנהל בפרטי פרטיות בהשגחת המאציל העליון על כל אחת מנשמותיו הגנוזות לו באוצרו, ונשלחות ומתגלגלות לזה העולם השפל, מאז חטא אדם הראשון...

משחקים במחבואים

שם המעשייה "מעשה מאבדת בת מלך" מגלה לנו שתי עובדות חשובות:

1. כל אחת מאתנו היא בת המלך.
2. אנחנו נאבדנו.

העולם הוא משחק מחבואים ענק, מלא נופים ושקיעות, מאורעות ומראות. מי ישכיל וידע שמאחורי כל הדברים נמצא לב הדברים, מלכו של עולם שכל כך אוהב

יריעת פתיחה

שהלא טוב ייקח אותך / הלכה

המאתגר הקבוע עשה עליה סבב ביצועים. בתחילה היא לקחה נשימה עמוקה. אחר כך ספרה עד שלוש. אחרי רגע, זה התפוצץ לה מבפנים. עד עכשיו האדרנלין הכעוס מעלה בה תהיות שאין עליהן תשובה. למה הוא כזה? ולמה אני כזאת? ומה יהיה הסוף אתנו? רשימת הנקודות הטובות אותן מצאה בדי עמל מתנדפת במחי הרהור. איזה מצב כפית. היא לא מוצאת שום כף זכות!

*

"שולחן שבת מהסיפורים זה פחות הסיפור שלנו" היא מהרהרת בעוגמה. על כל אחד שיושב בשולחן יש לה כמה וכמה השגות. גם על זה היושב בראשו וגם על זו היושבת מולו... הלא טוב מדבר אותה בלי שתראה. "הילד לא יושב יפה" מזמזם ליד האוזן, "הגדולה לא עוזרת להגיש" מרנן, "תגידי לי את" מקשה קושיית מחץ "כך צריך להראות שולחן שבת?"

מעשה מאבדת בת מלך

מעשה מאבדת בת מלך מתחיל בתיאור בת המלך שהייתה חשובה מאוד בעיני אביה, אשר היה מחבב ומשתעשע עמה תמיד. אך יום אחד, בעודם מתוודעים יחד נעשה שם רוגז בין האב לבתו. דיבור נזרק מפיו: "שהלא טוב ייקח אותך". מאז בת המלך נעלמת. עוברות עליה הרפתקאות רבות עד שהמשנה למלך מצליח להשיבה אל אביה. מי הוא אותו הלא טוב? איך יוצאים ממנו? ומדוע אביה של בת המלך שאהב אותה והחשיב אותה כל כך שלח אותה לשם?

ירידת הנשמה לעולם היא גלות בת המלך

החיים בעולם הזה הם גלות קשה לנשמה הקדושה שחוצבה מתחת כיסא הכבוד, גלות אל גוף חומרי שסובל מנעל לוחצת, אקזמה מציקה וחשבון חשמל שצריך לשלם. ממלאכים שכולם אהובים ונותנים באהבה רשות זה לזה אל תככים אנושיים קטנוניים - זאת היא ירידה אל "הלא טוב".

גם בתוכנו אנו חווים את ה'לא טוב' שלוקח אותנו רחוק מאבינו המלך. ה'לא טוב' הוא מקום בו אני חשה רחוקה ונבגדת. הוא שורש החסרונות כולם. יתכן שאני מכנה אותו בשמות אחרים: חוסר סיפוק, העדר הצלחה, קושי כלכלי או אתגר חינוכי, אך בשורש זה פשוט תחושת הגלות שמכה בי מבפנים.

יש לך חלק בתיקון העולמי

רבי נתן בהקדמה לסיפורי מעשיות מסביר את שורש הדברים: מדוע נשלחת בת המלך האהובה אל הלא טוב? כי זו הדרך שבה יכול להתבצע תיקון העולמות כולם. בת המלך היא השכינה הקדושה וגלות בת המלך הנזרקת אל הלא טוב היא התרחקות השכינה וכנסת ישראל מדודה.

גלות השכינה התחילה עוד קודם בריאת העולם. אדם הראשון החמיץ את ההזדמנות לתקן ולהעלות את כל העולמות על מכונם בחטא עץ הדעת. ומאז ועד היום עוסקים הצדיקים בכל דור לגמור את התיקון. גם עלינו הקטנים יש חלק בתיקון המופלא הזה של העלאת השכינה.

המשך בעמ' הבא

מתבוננות
במעשיות

עם חברות אקליבות

מעשה מאבדת בת מלך חלק א'

זוה עשהאל 0508907002

עָנָה וְאָמְרָה: בְּדַרְךְ סִפְרִיתִי מַעֲשֵׂהָ, שְׁכָל מִי שֶׁהָיָה שׁוֹמְעָה, הָיָה לוֹ הִרְהוּר תְּשׁוּבָה וְזוֹ הִיא:

מַעֲשֵׂה בְמֶלֶךְ אֶחָד, שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁשֵׁה בָנִים וּבֵת אֶחָת. וְאוֹתָהּ הִבֵּת הִיָּתָה חֲשׁוּבָה בְּעֵינָיו מְאֹד, וְהָיָה מְחַבְּבָהּ בְּיִתָּהּ וְהָיָה מְשַׁעֲשֵׂע עִמָּה מְאֹד.

פְּעַם אֶחָת הָיָה מִתְוַעֵד עִמָּה בְּיַחַד בְּאִיזָה יוֹם וְנַעֲשֵׂה בְּרִגְזָ עָלֶיהָ, וְנִזְרְקָה מִפִּיּוֹ דְּבוּר: שֶׁהֲלֹא טוֹב יִקַּח אוֹתָךְ (דָּעַר נִיט גּוֹטְעַר זָאל דִּיךְ נַעֲמָעֵן)

בְּלִילָה הִלְכָה לְחַדְרָהּ, וּבִבְקָר לֹא יָדְעוּ הֵיכָן הִיא וְהָיָה אָבִיהָ מְצַעַר מְאֹד וְהָלַךְ לְבִקְשָׁה אָנָּה וְאָנָּה.

לְבַקֵּשׁ תְּמִיד / כ.ל.

טוֹבִים הֵיוּ לִי דוֹרֵיךָ מֵיָנוּ

וְרִיחַ שְׁמֹנֶיךָ גַם הֵם

קוֹרוֹת בְּתֵינוּ הֵיוּ אֲרָזִים

כְּשׁוֹשְׁנָה לָךְ בֵּין הַחוֹחִים.

וְנִזְרַק מִפִּיהָ דְבוֹר

וְהֵלֵא טוֹב לְקַחְנִי.

הִיָּה אָבִי מְצַעֵר מְאוֹד

וְהֵלֵךְ לְבַקְשֵׁי אָנָּה וְאָנָּה.

אָנִי כָאֵן אָבֵא, כֹּה נָאֵה הַמְבַצֵּר,

בְּתוֹכוֹ פִּלְטִין מִמֶּתַג מְאֻבָּד

בְּלִבִּי, אֵךְ חֲלִי, בְּדִידוֹת וּמְכָאוֹב.

כִּי מִמֶּךָ נִלְקַחְתִּי אֵלֵי הֵלֵא טוֹב.

וְהִיִּית אָבִי מְצַעֵר מְאוֹד

וְהֵלַכְתָּ לְבַקְשֵׁי אָנָּה וְאָנָּה.

קוֹל דוֹרֵי הֵנָּה זֶה בָּא

עַל חֲדָרֵי לְבִי דוֹפֵק

הֲרֵאִינִי מֵרֵאָךְ

הַשְּׁמִיעֵנִי קוֹלֶךָ

הֵיִי מִתְגַּעְגַּעַת

אָבוֹא וְאוֹצִיאֶךָ

אֶחַת שְׁאֵלְתִי

לְבַקֵּשׁ רַק אוֹתְךָ

בְּבֵיתְךָ לְשִׁבְת

וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלְךָ

שִׁיר -
מְעִשִׂיָּה

גם אנחנו נקראים בחינת השני למלכות שתפקידו להשיב את בת המלך לאביה, אך כיצד? כל המצוות והמעשים הטובים הנעשים על ידנו, כל השתדלות שלנו לסור מרע ולעשות טוב פועלת עוד נדבך ועוד לבנה בהקמת בנין השכינה.

המלך מתגעגע אליך!

דעי כי את בת של מלך. את חשובה בעיניו והוא מחבב אותך עד מאוד. אמנם נאבדת אצל ה'לא טוב', אבל אביך מצער מאוד, הוא מתגעגע אליך ומחכה לך. לא נשכחת לנפשך. מה לנו מתאים יותר מימי אלו בהם המלך בשדה והוא קורא בלב של כל אחת שובו אליי? כשאת חשה איך ה'לא טוב' סוגר עליך, עליך לזכור היטב: זה לא מחדל אישי או טעות גורלית, עלינו לקרוא לדבר בשמו. הלא טוב לקח אותנו כחלק מתכנית שקרתה. יש כאן תוכנית כלל עולמית עוד מלפני בריאת העולם. יש כאן תיקון של דורי דורות שאת נושאת על כתפייך. האחריות גדולה וכמוה הזכות. כל מה שאת עושה, כל מה שאת מושכת את עצמך מתוך הבוץ הקיומי והקטנוני של החיים לעשייה פשוטה ונצרכת, לרצונות טובים או אפילו להבטחה חפוזה בספרים הקדושים, את פועלת! את לוקחת חלק בדבר עצום ונצחי, בניין השכינה!

יש כאן תיקון של דורי
דורות שאת נושאת
על כתפייך. האחריות
גדולה וכמוה הזכות.

ריבונו של עולם

המלך של כל המלכים

מתוועדים היינו ביחד

ומשתעשעים

ומפני חטאינו

נתרחקנו וגלינו.

עזור לי לזכור תמיד

שאני בת של מלך

לבקש ולחפש אותך

בכל מאורעות חיי

להתחבר לצדיק האמת

שיעזור לי לצאת מהלא טוב

ולאוקמא שכינתא מעפרא

במהרה בימינו אמן.

לא לדבר רע

שלי, לאמא אומרים: אמא, את יכולה בבקשה למרוח לי יותר גבינה בסנדוויץ'?" הילד שלך תמיד יהיה המתוק שלך. גם בלב וגם בפה. הוא פשוט צריך הדרכה והכוונה.

למה המוכרים בסופר מניחים את הממתקים בקופה? כדי שהילדים 'נגנ'ו' לאמא שלהם והיא תקנה ותקנה, וגם... לעיתים יסחבו לעצמם ממתק כשלא יעמדו בפיתוי. זה לא הופך אותם לגנבים. התפקיד שלנו זה לבוא איתם, להחזיר את הממתק, או לשלם תמורתו, ולהסביר את חומרת איסור גנבה. אבל לאורך כל הדרך - להבין! הסוכריה קרצה לו. הוא לא רע בגלל זה. הוא מותק, נשמה וצדיק של אמא. הוא החביב מכול הילדים בעולם. יש לו בפנים משהו שמבלבל אותו ומטעה אותו, ולכן הוא עושה שטויות. מי לא עושה שטויות? מי שלא עושה כלום. אבל מי שפועל בעולם, עושה טעויות!

באלול עושים תשובה על כל השלילי

למילים יש כוח עצום לטוב ולמוטב. להגיד לילד: "אני אהרוג אותך!" זה באמת הורג. יש סיפור על שני תנאים שהלכו בשוק והסתכלו על איש אחד שכעס על איש אחר, והכועס הזה אמר לאיש האחר: אני אקרע אותך כמו דג. לתנאים היו כוחות רוחניים, והם ראו שאותו האיש הפך לדג קרוע! הכול מהקללה של אותו היהודי. אם אמא אומרת

לילד דברים רעים, היא באמת עושה את זה. "אני אקח אותך ליער ואשאיר אותך שם", הוא מדמיין וניזוק מזה כאילו כבר קרה לו... איזה נושא נפלא הוא לקחת את ענייני הדיבור החיובי ולהעצים אותו בחודש אלול. לא לסמן 'איקס' על אף ילד, אפילו לא בלב. תמיד יש סיכוי. בחודש אלול נחזור בתשובה על המשפטים השליליים האלו שהסתננו מפינו שלא בכוונה. וגם על אלו שנשארו במחשבה שלנו. הם שייכים לאזור התחתון של העולם, לא לנו. מעכשיו דנים לכך זכות. חושבים טוב, ובטח מדברים טוב.

איך עושים את זה?

זה לא קל. לעיתים קורה לך שאת מרגישה שהשתלטה עליך מידת האכזריות. את חושבת רע, וזה עומד להתפרץ מבין שפתיך... מה תעשי עכשיו? יש מוצא! רבנו מלמד אותנו שתוכלי להפוך את האכזריות הזו לרחמנות. ואיך? את רוצה לצעוק על בנך: "בא לי לפרק אותך ממכות!", במקום זה תצעקי עליו עם אותה אנרגיה מתפרצת: "אני הולכת להציף אותך במיליון נשיקות". הפכת את הכעס לרחמים. המתקת את הכול! יהי רצון שנתחזק לא להוציא מפינו מילים רעות. ונגיד רק מילים טובות על עצמנו, על הבעל ועל ילדינו. אמן כן יהי רצון.

למלך במעשה "מאבדת בת מלך", הייתה בת מיוחדת, והוא כל כך אהב אותה והשתעשע עמה. ובתוך הקשר הכל כך טוב הזה היא נאבדה. למה? הכול כי נזרקה מפי האב הדיבור: "שהלא טוב ייקח אותך"... אוי אוי. כמה קשות הן המילים הרעות לנפש ילדינו!

יותר חשוב מה לא לעשות ממה כן לעשות

בחינוך ילדים 'מה לא לעשות' חשוב יותר מ'מה כן לעשות'. איפה לא להתערב, היכן לא להעיר. אחד הדברים הקריטיים בעניין 'מה לא לעשות' זה להיזהר מאוד מאוד לא להוציא מהפה מילים לא יפות על הילדים היקרים שלנו.

רבנו מלמד אותנו שכל יהודי כולו טוב וטוהר. הוא לא שקרן ולא גנב, לא מעצבן ולא נודניק. שום כינוי גנאי לא מתלבש עליו. ואם יש בו משהו מכל אלו, זה לא הוא. זה רק היצר הרע שעושה זאת.

הילדים האהובים שלנו הם מתוקים ויקרים עד אינסוף. אם אנחנו חלילה

זורקות משפטים קשים כלפיהם וחוזרות עליהם פעמים רבות, לאט-לאט הילד הרך יפנים אותם, יזדהה איתם ויחשוב שזה הוא. "איזה נודניק אתה!", ביום שישו כל הילדים נהיים נודניקים כי אמא לא סיימה את ההכנות

מוקדם... "ידיים שמאליות! בלגניסט שכמוך!" לילד שתמיד שופך מהקנקן הגדול. כמה חבל שיחשבו כך על עצמם!

להיזהר ולהישמר - לא לדבר רע!

אם היינו זוכות להשמיע לילדינו באופן תמידי מילים טובות. אם היינו אומרות להם תמיד, בוקר, צהרים וערב, שהם חביבים וזריזים, נחמדים ואהובים, שהם דבש וצוקר ואין כמותם בעולם - אז אם פה ושם היו נפלטות מפינו מילים מגנות, זה לא היה משמעותי. אבל כשבצד השני של המאזניים הפנימיות של ילדינו אין מספיק מילים טובות, כל פספוס מצדנו שוקל הרבה. מכביד וסופג.

כמה צריך להיזהר לא להגיד לילד: "קמצן שכמוך! עצלן שכמוך!". במקום לגעור, נדריך: "בוא, קח את הממתקים ותחלק", או "תתגבר, תהיה נדיב!" - זה התפקיד שלנו האימהות,

להראות את הדרך והכיוון. לא לציין את הרע, רק את הטוב, וכך להוביל את הילדים בדרך הנכונה. "אתה חצוף!" - הילד לא יכול לשמוע שהוא חצוף. אבל מה לעשות שהוא מתחצף? לילד כזה נגיד: "לא דיברת נכון! בוא תשמע איך צריך לענות לאמא". נדריך אותו. "אמא, לא שמת לי גבינה בסנדוויץ'!" הוא צועק. תעני: "מתוק

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

קו ההתחזקות
02-6633554

השבת המקום למקום / צ'ח'ת קצק

איה מקומי?!

שאלה זו מנערת אותנו בבוקר, נלווית אלינו לאורך היום ונכנסת איתנו למיטה לעת ערב, היא זו המוליכה ומובילה את דרכינו ויומנו, הבקשה - חיפוש - בירור - ניסוי ותעייה אחר מקומנו.

לכל בעל חיים סביבת מקום טבעית המותאמת אליו ולצרכיו, וכל עוד הוא מצוי בה, הוא 'מסודר'. גם כשנודד, הרי שמסלולו קבוע וידוע מראש, טבוע בו. אין לו צורך לחשוב, לבדוק ולוודא את התאמתו למקום או לתכנן כיצד להתאים את המקום לצרכיו. גם גוי ממוצע מוצא את עצמו ומקומו פחות או יותר, ושוב אינו מוטרד מכך מדי.

לא כן היהודי. הוא מסתובב בעולם וסביב עצמו, מחפש ומבקש, מתקשה למצוא - את מקומו - הפיזי והרוחני; כזה, שיוכל להתמקם בו היטב, להרגיש בו טוב, מקובל, ממומש, מסופק. הוא תר אחר מקום מכיל, בו יחוש נח עם עצמו ועם מה שהוא. אלא ככל שיחפש, כך יגלה כי הוא מתרחק ממצויאת מקומו האידיאלי. ושמה מקום כזה אינו קיים...

כי קודם כל יש צורך בבית, ועליו להיות בגודל מתאים ומאפשר מחיה - נתון המשתנה מאדם לאדם. וכאן מגיע סעיף השכנים, אם יהיו, וכמה, ושיהיו 'טובים' - בהתאם לסף הדרישות, יש מי שיעדיף שכנים שקטים ואדיבים ואילו האחר לא יתפשר על יחסי שכנות תוססים ופעילים.

וכמובן בית כנסת קרוב ומוסדות לימוד, ומקומות פרנסה, מרכזי קניות ושאר צרכי חיים.

יהיה מי שיבחר מרחבים, נופים, טבע ושקט, והשני יבחר בשאונה של עיר על מגוון אפשרויותיה ומרחב הצעותיה. ועוד לא הזכרנו את סגנון המקום ואופיו.

בנוסף, ככל ששאיפותיו הרוחניות תהינה גבוהות ומבוררות, הרי שיבקש מקום שיפרה ויצמיח צרכי יהדות אלו, ויחפש גם חברה וחברים לתועלת קיום התורה והעבודה, ועוד...

ועם כל רשימת הצרכים, כל בחירה תהיה התפשרות.

אז כל עוד איננו מוצאות את מקומנו, לא מרוצות מהייצוג והתדמית שלנו. חוות חוסר שקט מ'מקומנו' כלפי עצמנו וכלפי אחרים, מה"איך" ו"מה" אנחנו, ואולי מתקשות לקבל את הקורה והסובב איתנו, ואפילו מוצאות סיבות ואשמים לחוסר שביעות רצוננו, סימן שאנו ב'חברה טובה', חברת בני אדם ש'אין להם מקום'!

***

את נשמת היהודי ברא ה' כביכול, כחלק ממנו, 'חלק אלוך ממעל', וכיוון

שהוא יתברך מעל המקום והזמן, ולא שייך בו צמצום של מקום, שהרי 'אין העולם מקומו, אלא הוא - מקומו של עולם'. אף אנו, עם ישראל איננו שייכים למקום, אלא למעלה מן המקום, אצל 'מקומו של עולם' ה' יתברך. רק אצלו, מקומו הטבעי, ואך שם נמצא סיפוק ומרגוע אמיתי.

"**זוה בחינת התשובה**... ומי שרוצה להתקרב להשם יתברך, צריך תמיד לבקש את ה' בכל המקום אשר הוא שם ולקשר ולהעלות בחינת 'המקום אשר הוא שם' לבחינת 'למעלה מן המקום' - ל'מקומו של עולם', דהינו להשם יתברך. ואז זוכה לעבוד ה' באמת ואין שום מקום שימנעהו, וכמובן זה במקום אחר בדברי רבנו ז"ל.

ואפילו מי שנפל לאיזה מקום לא טוב בחטאיו, ואפילו אם נפל למקום שנפל, למקום נמוך ומגושם ומלוכלך מאוד, חס ושלום רחמנא ליצלן, אף על פי כן צריך שיזכור בהשם יתברך שהוא 'מקומו של עולם', ששם יש מקום של כל אחד ואחד, ועל כן אין שום נפילה בעולם כלל, כי גם משם יוכל לחזור להשם יתברך, שהוא 'מקומו של עולם' מכל המקומות אשר נידח לשם, בבחינת 'בקשתם משם את ה' אלוך' 'משם' דיקא ממקום אשר הוא שם.

...**כי בראש השנה, שאז דן הקב"ה את העולם ברחמים, כי הוא מקומו של עולם, ויודע מקום כל אחד ואחד.** ואזי מעלה כל אחד ממקום המצר לו לבחינת הרחבה, לבחינת 'למעלה מן המקום', בבחינת 'מן המצר קראתי... ענני במרחב...' כי זה עיקר הרחמות, להרחיב לכל אחד ממקום המצר לו, שזה בחינת שעולין מבחינת 'מקום' לבחינת 'למעלה מן המקום'..." (ליקוטי הלכות, ציצית)

כדי למצוא את עצמינו בתוך ה'מקום', עלינו לצאת מצמצום המקום, להרחיב דעתנו 'למעלה מן המקום', לראות את ה' מתוך המקום ולשוב אליו.

חזרה בתשובה, הינה שיבה אל מקומנו. חזרה למקור מחצבתנו, אצל ה'. בראש השנה לא עוסקים בווידי, אלא חוזרים למקומנו הטבעי, להמליך את ה' עלינו, להרגיש טוב עם עצמנו אצל ה'.

**כל עוד איננו מוצאות את מקומנו,
לא מרוצות מהייצוג והתדמית שלנו,
חוות חוסר שקט מ'מקומנו' כלפי עצמנו וכלפי אחרים,
מה"איך" ו"מה" אנחנו,
ואולי מתקשות לקבל את הקורה והסובב איתנו,
ואפילו מוצאות סיבות ואשמים לחוסר שביעות רצוננו,
סימן שאנו ב'חברה טובה',
חברת בני אדם ש'אין להם מקום'!**

בפיך ובלבבך / חסוי

וזהו, בסוף האש גם דעכה, והלכנו לישון. לילה.

שכבתי במיטה עם טעם מר בפה, כאובה; חוץ מהצער על עצם מה שהיה, על מילים שלא היו צריכות להאמר - כאב לי עוד דבר.

רק הבוקר, רק הבוקר כשמרחתי את הסנדוויצ'ים בגבינה, גביע הגבינה התרוקן. ניסיתי עוד לגרד שאריות מהקצוות, אבל זהו - הגבינה נגמרה. הושטתי ספונטנית את ידי לארנק להוציא כמה שקלים ולרוץ לקנות חדשה, אבל הארנק היה ריק, ריק! אפילו שקל לא היה בו לפליטה. המצב בבנק גם לא היה מעודד; נשארנו מול שוקת שבורה. מה עושה יהודי בכזה מצב? מתפלל. אז התפללנו, ניסינו סגולות, השתדלויות, פרשת המן - וזהו, ציפינו לישועה.

עכשיו ראיתי מול עיניי את הנאמר ב"ליקוטי עצות": "כשהיצר מסית לאדם שיכעס, ידע שבזאת השעה ישפיעו לו מלמעלה איזה סך ממון, והיצר רוצה לקלקל זאת ההשפעה של עשירות" (ליקוטי עצות, כעס).

אז נכון שהוא אמר, ונכון שנעלבתי, אבל ה' שלח לי את הנסיון הזה בדיוק כדי להשפיע לי פרנסה, אז לא יכולתי להתאפק קצת? לעמוד בנסיון בגבורה? כך שכבתי במיטה מלאת יסורי מצפון. מתוך כאב - פניתי לה'. סיפרתי לו על המריבה השטותית, המיותרת. סיפרתי לו גם על הקושי שלנו בפרנסה; "והנה, ברוב טובך, ראית שצר לנו, ורצית לשלוח לנו שפע, אז שלחת לי נסיון

בכעס כמו שמובא. ואני, במקום לשתוק, במקום להתאפק - כעסתי, התפרצתי, התפוצצתי על הבעל שלי - נכשלת! אני יודעת שלא הייתי בסדר, אני גם יודעת שהכעס חמור מאוד "כל הכועס כל מיני גהנום שולטים בו", אבל אני בשר ודם, גוש חומר, נתת לי יצר הרע על מנת שאכניע אותו - אבל היצר התגבר עליי! ה', אני מבקשת ממך: סלח לי, ה'! ועזור לי מעכשיו והלאה, שלא אכעס עוד, שלא אתן עוד ליצר כך לשלוט עליי...

רבש"ע, בושה אני גם מבעלי, הוצאתי מהפה מילים שלא הייתי צריכה לומר - עזור לי שהוא ימחל לי, שיחזור לשרות בינינו השלום והשלום" - כך דיברתי, ונרדמתי.

אתא בוקר. ה' ברחמיו שלח לנו יום חדש, התנצלנו, ושוב שגרת החיים זרמה - אבל תוך כדי כביסות, בישולים, קילוף ירקות וכו' - ראיתי מולי אצבע מאשימה: בגללך!

***

"הגעתם למענה הממוחשב של בנק" - שוב בעלי החליט להתקשר לבנק, בפעם המי יודע כמה, ועוד על רמקול? אפשר לחשוב אילו חדשות הוא ישמע - משכורת, תמיכה, קצבה, אה?? הופס! "היום, זיכוי בסך חמשת אלפים שק..." - מה? תדהמה!

כן, בדיוק היום, איזושהי הכנסה שכוחה, תקועה!...

אבל, הרי ה' שלח לי נסיון של כעס, ואני, בעוונותי, נכשלת; קלקלתי את צינורות השפע!?

ופתאום נדלקה לי הארה שמימית: אולי ה' נתן לך לטעום, להבין: "זה נקרא לחזור תשובה!?" - חשבת שתשובה שייכת לאנשים מורמים מעם. חשבת שתשובה זה דבר שקשה ליישום -

הנה לך, לא בשמיים היא. ספרי לה' פשוט מה קרה. תתנצלי, בכנות, בקשי "סליחה". ועל העתיד התחנני "ה', שלח לי סיעתא דשמיא שלא אכשל מעתה!" - כי זוהי תשובה; לא רחוקה היא - בפיך ובלבבך.

"עיקר התשובה הוא תפילה... דהיינו, שיתפלל תמיד להשם יתברך, שימחל ויסלח לו על מה שפגם וירחם עליו מעתה ויצילהו מעוונות. כי באמת כל אדם הוא בסכנה גדולה ועצומה בזה העולם... ולהפיל תחינתו לפני השם יתברך המלא רחמים בכל עת, שיזכה לשוב בתשובה שלמה באמת..."

"קוה אל ה'"... אם האדם חזק בדעתו... אעפ"כ יקוה תמיד להשם יתברך... אז הוא בטוח בודאי, שבודאי יזכה לתשובה שלמה" (השתפכות הנפש, פ"ה).

"בחודש אלול תוקעים בשופר, ראש השנה מגיע ובו, כל היהודים לחזור בתשובה ר" -

האקורדיון מנגן בקצב, הריתמיקאית שרה והילדות מצטרפות בתום. זכרון עמום עולה לי מתהום הנשיה.

המורה שמשונובין עומדת, פניה אל הלוח, משרטטת עם הגיר סולם. כותרת: שלבי התשובה. "בנות", היא מסתובבת לרגע, "בשיעור הקודם למדנו את גודל מעלת התשובה - שמגעת עד כסא הכבוד, שזדונות נהפכים לזכויות, היום בעזרת ה' נלמד את הדרך לחזור בתשובה".

התרגשות קלה עוברת בכיתה, העיניים מרותקות אל הגיר הרץ על פני הלוח, כולנו, בנות כיתה ח', רוצות לדעת את הסוד - איך זוכים לחזור בתשובה!

שלב ראשון, כך נכתב בתחתית הסולם - חרטה. בשלב הבא - עזיבת החטא, לאחר מכן וידוי, ובראש הסולם - קבלה לעתיד. "להתחרט על מעשינו" קולה מלא רגש, מנסר את הדממה, "להפסיק לחטוא! וכי איך נחזור בתשובה כשאנו ממשיכים לחטוא? הרי זה "ממשיכה כממתיקת סוד" כמו 'הטובל ושרץ בידו'!..."

"להתוודות, לפרט את חטאינו, לבקש עליהם מחילה, לקבל על נפשנו שלא נחזור עוד..."

מישהי מעזה להפר את הדממה בשאלה המטרידה: "אבל המורה, זה נשמע מסובך! את בטוחה שרק ככה עושים תשובה?" והמורה שמשונובין בהחלטיות, בטון של יודעת כל, עונה: "כן!"... וכבר ממשיכה הלאה, לנושא הבא...

ואני במיטה על הלוח, עיניי קרועות לרווחה: מילים גבוהות כל כך! איך מיישמים אותן? תחושת חדלון, ייאוש, פושטת בליבי - אני לא רוצה להישאר מלוכלכת בעבירות, אבל הסולם כה נשגב, ערטילאי!

האם תשובה שייכת רק לאנשים מורמים מעם!?

במשך השנים השאלה צפה ועלתה מול עיניי שוב ושוב: מהי הדרך לחזור בתשובה?

אז השתדלתי להרבות באמירת תהילים, בפרט בחודש אלול, שזה מסוגל לתשובה.

ביקשתי גם הרבה מה': "ה', בבקשה, תזכה אותי לחזור בתשובה!"

אבל הקושיה נותרה קושיה...

שעת ערב שקטה. הילדים במיטות, שעה של אבא-אמא.

אף אחד לא צפה אותה, לא זכר איך היא התחילה ועל מה היא באה, מי קרא לה ואיך היא הסתיימה - כך או כך, היא הגיעה, המריבה.

איזושהי פליטת פה מיותרת, הוא האשים, אני החזרתי, הכעס התלקח, חיצים נשלחו מכל עבר, היצרים בערו, הטונים עלו - הסערה עלתה וההתפרצות איבדה כל רסן.

אלול נמצא בשדה שלך / 15

מרגישות מבוזות ומתוסכלות, העניינים יגעים וחסרים כל כך. רצינו להיות במקום אחר, צדיקות כמו האימהות הקדושות, חסרות כעס, מלאות רוך וחמלה, זוכות ומזכות אחרים, שמחות בחלקנו, תומכות ואוהבות ועוד ועוד... ביזיון לגלות שאנחנו לא שם, התמונה היפה שרקמנו בעיני רוחנו עדיין תלויה בקיר המזרח בעולם החלומות, מחכה להגשמה. אך הדרך ארוכה ומפותלת, מלאה מהמורות, בורות וקוצים.

אם רק נזכור שהמלך נמצא בשדה, ודווקא בשדה הקרוב אלינו, זירת הניסיונות הביתית - הכול יראה אחרת.

בכל קיר שחוסם אותנו, בכל תסכול מתפרץ וגועש ושוטף במקומות הכי קשים בנפש, מתחבאת עיקר התשובה! כל קושי מהווה מקפצה אדירה להגיע למטרה העליונה מכל - "ואני קרבת אלוקים לי טוב". כשזוכרים זאת - אלול אף פעם לא היה זמין כל כך!

אלול לא נמצא רק בתפילות ובתהילים. הוא נמצא בשדה, בזירה שלך. בכל פעם שאת שותקת לקולות המבזים שבתוכך, אוספת את עצמך ועושה את מה שאת יכולה, חרף ולמרות התחושות הפנימיות הקשות, את זוכה לתשובה!

מי ידמה לך, אם יהודיה וצדיקה, מתחזקת מתוך המיצר בחודש אלול. אם ככה אתה רוצה, ריבונו של עולם, שאני אהיה עכשיו כאן למטה - אני מקבלת, ושותקת בהכנעה, משלימה עם רצונך, ורוצה מאוד להאיר את המקום הזה באור האמונה. בלי להתיימש מהרצון הכן שלי למציאות מתוקנת ומושלמת. מתוך המקום הצר שלי, אמשך לנסות לחטוף עוד מעט טוב.

על ידי העבודה הזו, נזכה שהשם יתברך בכבודו ובעצמו יכין לנו כתר - הוא הכבוד האלוקי שישרה עלינו מהרה. אמן כן יהי רצון.

**בכל קיר שחוסם אותנו,
בכל תסכול מתפרץ
וגועש ושוטף,
במקומות הכי קשים
בנפש,
מתחבאת
עיקר התשובה!**

את יוצאת למרפסת עם ספר תהילים והרבה רצון טוב. השמיים פרוסים מעליך, והזיכרונות מכים בך בגעגוע. אי אז, בשנים של טרום נישואיך, עברו עליך אלולים אחרים לגמרי, הכוללים תפילות במקומות הקדושים, סליחות באשמורת הבוקר וקבלות עד לב השמיים... כמה התעלית באותם ימים קסומים. געגועים לתמיר ונעלם שוטפים אותך. את מחפשת את הטעם של חודש אלול בתכול שמעליך, מנסה לנחם את עצמך על תחושת ההחמצה.

הודו להשם כי טוב, את אם למשפחה ברוכה, עסוקה עד למעלה מראשך בבית ובצרכיו. אבל... מקום קטן בתוך הלב מפרפר בכאב. מתמרד נוכח המציאות.

"אמא, הוא לקח לך" ו"אמא, תגידי לו" נכנסים בסערה דרך פתחה הצר של המרפסת. חלקיקי צ'יטוס איקס עיגול מתעופפים מהשקיות שבידם ומתפצצים תחת רגליהם הרוקעות, הפירורים הכתמתמים מתפזרים לכל עבר, מלגלים לטאטוא שאך לפני דקות ספורות ביצעת כאן. תחת ההתעלות שחיפשת, את מרגישה תחושת זעם מסוכנת ולא "אלולית" כלל ועיקר מפעפעת ועולה, עוד רגע ותתפרץ בצעקה.

את נושמת עמוק. מנסה מאוד. "אלול!", מזכירה לעצמך וחוטפת מבט נואש לשמיים. "לא לכעוס! רק לא לכעוס". נשימה, ועוד אחת. "מה, צדיק, מה אתה רוצה?", את פונה למאשים הראשי, מחליפה את הטון הכועס לרך, כראוי לילד יהודי טהור. הילדון לא מתרגש ממאמציך, וממשיך לילל בקול על מעללי של אחיו.

"אמא, תגידי לו", זה המתנצח השני, כבר שכח לריב ועבר לפרק במרץ את ידית המרפסת שרק הוחזרה למקומה בשבוע שעבר. את מתלבטת אם עליך לגעור בו חמורות או לפצוח בהסבר מנומק על חשיבות הידיות לדלתות ביתנו. כך או כך, בכיות נוספות הנשמעות מכיוון חדר הילדים קוטעות את הרהוריך וגורמות לך לעזוב את השמיים, ולהכניס את כולכם פנימה. בעצב את מטמינה את ספר התהילים בחזרה במגרה. אולי אחר כך. אולי מחר.

אנחנו נמצאות בעיצומו של חודש הרחמים והסליחות. השמיים פתוחים. התפילות מתקבלות, המלך בשדה.

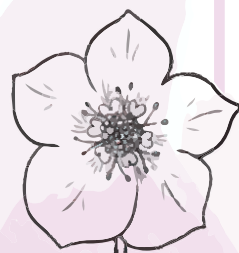
המלך בשדה - ואנחנו במטבח. בבית, בתוככי החדרים. במריבות הילדים, בסידורים, במיון הכביסות הנערמות. אנחנו בתחילת שנה, ברכישה ובהשלמת ספרים ותלבשות. בריצה בהולה לסופר, לבנק ולחנות הנעליים. ראש השנה מתקרב, הצרכים רבים והרשימה לא נגמרת, היא רק מתארכת ומתגלגלת, דורשת אותנו זמניות ופעילות תמיד.

הצדיקים מגלים לנו את הסוד שייתן ללב הסוער שלנו רגיעה: "עיקר התשובה ישמע ביזונו יידום וישתוק" (ליקוטי מוהר"ן תורה ו').

הרגילו אותנו לחשוב שביזיון הוא משהו חיצוני לנו, ואכן, שכרו של השותק בעת ביזיון גדול ומפורסם הוא. אך ישנו סוג נוסף של ביזיון, גרוע לא פחות, והביזיון הזה הוא תדיר ומצוי, הוא מוצב ארצה. ועל ידו אפשר להגיע השמימה.

הביזיון הפנימי.

כל כך הרבה פעמים ביום לא הולך לנו כפי שתכננו, אנחנו

**על הזמן
והמקום**
חברות אקליבות

שמחה, התחזקות... הכול מכול כל. קיבוץ רגשות סוערים שמציפים את הלב בבכייה מרטיטה, או בצחוק משהר, ומאוששים את הנשמה. אך כמה קשה הוא הצד השני!

"תדעי לך שהדמעות שאת בוכה כאן והלב הנשבר שלך על הריחוק שחשת, יקר יותר מכל 'הדבקות' 'וההתעליות' שחוו הנשים האחרות. את היית שם ולמרות שהרגשת קיר בטון שחוסם אותך מתפילה בכוונה המשכת והתעקשת.

התפללת על 'בש' שמות הצדיקים וליקוטי תפילות, התפללת שחרית, מנחה וערבית. ואיזה התבודדות משעממת הייתה לך שם! רבינו...

רבינו... רבינו... ככה לשבת ולמלמל. את גדולה

מהחיים! על העקשנות שלך תקבלי את הפרס הכי גדול מכול הנשים. תראי אותך עכשיו, כולן שמחות ואת יושבת ובוכה על הלב שנותר אטום. את מאוד קרובה, יקירתי. את

מהמקורבים הגדולים של רבינו.

הניסיון הכי קשה זה להיות באומן בלי להרגיש. לי, לא היה ניסיון כזה. מיד כשנכנסתי לקודש פנימה, התחלתי לבכות. הכול הלך לי נהדר והרגשתי אורות גבוהים. ואת לא. את הרגשתי חושך והסתרה. לא באמת שהיה שם חושך. הרי היית באומן! במקום המאיר ביותר

שקיים. רק שהיה זה ניסיון. חזקי את עצמך! אם במקום שמרגיש רחוק וחשוך מחפשים קרבת אלוקים, מגיעים למקומות הכי גבוהים ומוארים. חיוך קטן הפציע מבין מסך הדמעות. "באמת? יכול להיות שזה כן היה שווה? שהיית באור גדול ורק לא נתנו לי לראות את זה?"

"בהחלט. ועכשיו הגיע הזמן להיות שמחה. אחרי שעמדת בניסיון כל כך קשה, את צריכה להיות גאה בעצמך. אשריך!" אימצתי אותה בחיבוק. היא חיבקה אותי בחזרה, הדמעות נמחו מהעין, והחיוך המהסס גדל לחיוך אמיתי וחם.

*

לא רק באומן אנחנו מצפות 'ציפיות רוחניות'. בכול עת רצון, חג, שבת, תקופה של התעלות ועוד ועוד... מד הציפיות הרוחניות גואה בלב. עתה בחודש אלול, עת המלך בשדה, 'ציפיות רוחניות' מכול הסוגים משוטטות בחלל. להתקרב! להתעלות! לחזור בתשובה מאהבה! להתחבר עמוק! להתמוגג בדמעות מול הסיפור!

ועוד ועוד.

אולי נזכה לכך, הלוואי. אך גם אם הלב לא נפתח, עדיין המלך בשדה. זמני תשובה הגיעו, אור גדול זורח עתה על כל אחת ואחת. זהו פשוט ניסיון של הסתרה. כשאנחנו ממשיכות לעבוד אותו יתברך גם כך, אומרות תהילים בפשיטות, מתפללות פתיחת הלב, לא סוגרות את הסיפור ומתייאשות- אשרינו! מה גדולה היא הזכות שלנו!

אני מברכת את כולנו שיפתח לנו הלב במהירות ובשמחה, בבית, באומן, בחודש אלול, בכול עת מצוא, אמן ואמן!

להיות נורא במסע לקברות הצדיקים שממתקים דינים מעלינו ומעל כל ישראל?

"המדריכה ציפורה, תביני. הייתי באומן שלושה ימים ברצף כמו בול עץ. לא נפתח לי כלום. שום קרבת אלוקים. שום לחלוחית רגש. יבש יבש יבש. לב האבן שלי לא אותת אפילו פעימה אחת, והגוף בקושי תפקד. הרגשתי מרוחקת, דחויה, אפס אפסים. הרגשתי שלא רוצים אותי. ובכלל אף אחד לא שומע אותי.

"תגידי", שאלתי אותה. "התפללת ערבית, שחרית, מנחה?"

"ברור!" נשפה בחרון. "כולם מתפללים באומן,

הייתי באומן שלושה ימים ברצף כמו בול עץ. לא נפתח לי כלום. שום קרבת אלוקים. שום לחלוחית רגש. יבש יבש יבש.

אלא מה"

"ליקוטי תפילות אמרת?", המשכתי לשאול. "אמרתי, בטח אמרתי. וגם תיקון הכללי כמה פעמים!"

"תהילים?" הקשיתי. "גמרתי את הספר פעם וחצי, ואמרתי גם שמות הצדיקים"

"התבודדות עשית?", הוספתי לנדנד לה. "בטח, אם אפשר לקרוא לשעה שלמה בה אמרתי 'רבינו... רבינו... רבינו... התבודדות. הייתי אטומה! את מבינה? דמעה אחת לא זלגה לי מהעין. עשיתי הכול כמו רובוט ולא הרגשתי כלום! מה יצא לי מכל הנסיעה הנוראית הזאת?" דמעותיה יורדות ללא הפוגה.

עכשיו הבנתי את פשר בכייתה של האישה שלצידך. תחושת הזדהות כנה עברה בי. האישה הזאת חוותה את מה שכולנו פוחדות לחוות. אטימות הלב. היא עשתה מסירות נפש והגיעה לאומן, אבל הציפיות הגבוהות שלה לא התממשו, הפוך. היא הרגישה רחוקה מתמיד.

אומנם רבים לא חווים תחושות קשות כאלו באומן. רבינו פותח להם 'אורות'. תפילה בהתלהבות, התבודדות,

האופיינית ציפורה פלסמן אנספרית:

הסיפור שלנו הפעם הוא סיפור על האורות שלעיתים כבויים לנו בלב. מה עושים כשהציפיות הרוחניות שלנו מתרסקות מול מציאות כבוייה ואטומה? על כך בחווייה שחוויתי עם אישה יקרה באחת הטיסות חזור מאומן.

אנחנו חוזרות מאומן. הנסיעה לשדה תעופה מתנהלת כשורה, אנחנו כה עייפות, בקושי מדדות את העלייה למטוס, נוחתות הישר לתוך הכיסאות המרופדים באפיסת כוחות של ממש, אבל חיוך מאושר מתנוסס על פנינו. בלילה האחרון באומן כמעט לא ישנו. וגם את מספר

שעות השינה המועטות 'שהתרנו' לעצמנו חתכנו ללא רחמיים לפנות בוקר בשביל לחטוף עוד מספר דקות נצחיות בציון של רבינו טרם נפרד. מה זכינו ואיפה היינו! כולנו מרגישות שביקרנו בגן עדן. היינו שם ארבעה ימים, ועתה אנו חוזרות בידיים גדושות אוצרות הביתה.

גם אני מתרווחת במושב, מודה לבורא עולם על הקבוצה המקסימה ועל כך שהכול עבר למישרים. כשכבר חשבתי לשקוע בשינה מבריאה ולצבור כוחות לקראת הנחיתה ארצה, מישהי הניחה יד על כתפי. הסתובבתי, אודליה, בחורה יקרה מהקבוצה שלי עמדה שם, פניה דאוגות.

"המדריכה ציפורה, תקשיבי, במושב שלידי יש מישהי שממרת בבכי. אין לי מושג מה קרה לה, אבל היא נראית אומללה מאוד. אולי נתחלף והמדריכה תיגש אליה לבדוק מה קרה? היא כל כך בוכה..." רוח התנדבות ננסכה בי לנוכח בכייתה של אותה אישה. לעזור ליהודי? הבעל שם טוב מגלה לנו שאפשר לרדת לזה העולם רק בשביל לעשות טובה ליהודי. התרוממתי בזריזות ממקומי, והשתחלתי בין הנוסעות לעבר המקום הריק במושב האחורי. כבר מרחוק ראיתי אותה. פניה מוסבות לחלון וכתפיה רוטטות. אישה זו הייתה שייכת לקבוצה אחרת, לא הכרתי אותה, אך דמותה המכווצת נגעה לליבי. מסכנה! מי בוכה בחזרה מהקודש פנימה? מה כל כך שובר לזו את הלב? התיישבתי לידה והנחתי יד מנחמת על כתפיה. הבכי שלה גבר.

"מה קרה, יקרה?" שאלתי, "כולן מאושרות כאן, עייפות אך מרוצות אחרי הנסיעה הקדושה לרבינו, מדוע את בוכה?". עתה הבכי הפך ליבבות קטועות. כאילו דרכתי על יבלת כואבת במיוחד. "אני לא יכולה להיזכר בנסיעה הנוראית שעברתי. היה לי נורא!" קולה נשנק.

שאלתי אותה מספר פרטים על הנסיעה. היא ענתה לי בקצרה. כן, הייתה לנסיעה סטנדרטית לחלוטין. הם היו במזיבוז, משם ברסלב, ברדיטשוב ואחר כך אומן. המסלול שלהם דמה להפליא לזה שלנו. איפה המוקש שהפך את הנסיעה שלה לנוראה? מה כבר יכול

טיט ולבנים על מעשים ורצונות שבונים עולמות

תשובה - לשוב אל הטוב שלי

הנה נכנסנו לחודש שכולו אהבה ורחמים. ריח של התחדשות עומד באוויר, משהו מתעורר בלב פנימה. רצון להתעורר, להתקרב... בחודש זה מחכה לכולנו מתנת התשובה. איך כיצד משתמשים במתנה זו? אך זוכים לחזור בתשובה מתוך אהבה ושמחה ובעיקר מתוך תחושה של "כי קרוב אליך הדבר מאד..."? אני נזכרת בכל אותן קבלות והחלטות טובות שקבלתי על עצמי בעבר. כמה זמן החזקתי מעמד? תחושת החמצה עולה בי ואיתה גם ריחוק. ובעצם, איך אפשר להשתנות כשאני מרגישה כל כך רחוקה?

הצדיק משייע לנו מנגינה אחרת. מנגינה ערבה, נעימה ובעיקר כזאת שמביאה לידי מעשה. אנקדוטה קטנה ולכאורה סתמית שהתרחשה בתוך ביתי לימדה אותי הרבה על דרך התשובה שמלמד אותנו רבנו.

אחד מילדיי היה בדרך ללימודים ואני ביקשתי ממנו שייקח אתו את אחיו הקטן הלומד אף הוא בקרבת אותו מקום. וכמו בכל הפעמים בהן מתרחשים הדברים הכי מעצבנים בדיוק בפתח הדלת ברגע היציאה, התפתחה בין השניים תגרה שכללה חילופי דברים פוגעניים אחד לכוונו של השני מה שהוביל בסופו של דבר לסירוב נמרץ מצד הגדול לקחת עמו את אחיו הקטן... ניסיתי תוך כדי הבטה נואשת בשעון הדוהר, לשדל אותו להתנהג בבגרות ולהתפייס עם הקטן, מה שהפך אחר כך לדרישה תקיפה מצדי, אך הוא המשיך לעמוד במרוי. כך חולפות להן הדקות ואני מרגישה שהשרירים שלי הולכים ונעשים מתוחים. האווירה הפכה עכורה, הצדדים כולם, כולל שלי נשארו בקשיחותם. ואני, אמא ממהרת וחסרת אונים, מאין יבוא עזרי?

הבנתי שעליי לשנות שדר ובהארה של רגע ניגשתי אל בני הגדול, לחשתי לו כמה מילים טובות של הערכה והזדהות והוספתי עוד חיבוק קטן. והנה בשבריר של רגע הוא התרכך, ביקש סליחה מאחיו ופנה לצאת עמו מהבית כאילו כלום לא קרה.

בשבילי היה זה שיעור נפלא ועצום. מעבר להורות מיטבית ועל הדרכים בהן אפשר להשפיע על ילדינו, למדתי הרבה על עצמי.

כולנו רוצים להרגיש מוערכים. ויותר מכך מובנים. כל עוד שאני מרגישה נזופה לא יהיה בי הכוח לבקש סליחה ולרצות להשתנות, אבל כשיש מישהו שרואה אותי ומסתכל עליי בעין טובה וסלחנית, אז גם אם קרה משהו בדרך אני מוכנה ורוצה לקום ולהתחיל מחדש.

אין ילד שלא רוצה להיות טוב. אין אישה שלא הייתה רוצה להתקדם ולהשתפר, אבל יש כפתור הפעלה קריטי וחשוב שעליו מלמד אותנו הצדיק והוא ראיית הטוב בנו ובאחרים. אם נשתמש בכפתור ההפעלה הקדוש הזה, נזכה למתנה הנפלאה מכל - מתנת התשובה.

וכך כותב רבנו הקדוש בתורה "אזמרה" המפורסמת: "כי צריך האדם לחפש ולבקש למצוא בעצמו איזה מעט טוב כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה, כנ"ל, ועל ידי זה שמחפש ומוצא בעצמו עדיין מעט טוב, על ידי זה הוא יוצא באמת מכף חובה לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינת: "ועוד מעט ואין רשע, והתבוננת על מקומו ואיננו..." (ליקוטי מוה"ר רפ"ב).

כאשר אני "מחפשת" כן, זה לא קל, נדרשת פה עבודת חיפוש, "מבקשת" - צריך ממש לבקש ולהתפלל

על זה. "ומוצאת" - אפילו נקודה קטנה מעט טוב, שבאותו המעט אני כן טובה, אני זוכה ממש לצאת מכף חובה לכף זכות - המקום שלי הוא כבר לא המקום שבו הייתי קודם. אני עולה למקום טוב יותר, מורם יותר. וכך בפשיטות זוכה לתשובה. יהי רצון שנזכה לקיים את עצה הקדושה הזו מתוך אמונה פשוטה ותמימה, אמן!

חוזרים בתשובה באהבה

לכבוד חודש אלול נתחזק יחד באהבה ונראה איך האהבה היא המדרגה הכי גבוהה והיא זו שתזכה אותנו לקבל כוחות לחזור בתשובה. בנות יקרות, אומר לנו רבנו נחמן שאדם שרוצה לחזור בתשובה צריך להיזהר לא להתעסק עם החסרונות שלו. עם כל המקומות בהם הוא לא טוב ולא בסדר, קודם כל תתעסק במה שאתה טוב. תתבונן כמה נקודות נפלאות יש בך, כמה התקדמת, כמה אתה פועל טוב בחיך. על ידי זה תתחיי ותתחזק, ויהיה לך כוח לחזור בתשובה. אבל אם תלך בדרך ההפוכה ותתרכז בכמה אתה לא טוב ולא מוצלח, אז תחלש דעתך ולא תצליח לשוב. זה יגרום לך להתרחק במקום להתקרב.

כמה טוב לאהוב

כתוב: "על כל פשעים תכסה אהבה" - כשאוהבים לא מסתכלים על תקלות, ויכוחים או בעיות. מדלגים על זה. גם הפסוק "אני לדודי ודודי לי", שהוא ראשי תיבות אלול, מראה על האהבה. אהבה בין ישראל לקדוש ברוך הוא על ידי הדרך הזאת של נקודות טובות.

איך זוכים להיות אוהבים את עצמנו ואת השני? איך זוכים ל"אני לדודי ודודי לי"? על ידי שנהיה עקשניים. עקשניים להסתכל רק בטוב שקיים בנו ובאחרים. אבל אם אנחנו 'פיפטי-פיפטי', בעין אחת מסתכלים על הטוב ובשנייה רואים את המגרעת, עדיין לא מספיק. לא מגיעים לאהבה חזקה. אם נתעלם לגמרי מהסתכלות על מה שלא טוב, ונתעסק רק בטוב הקיים - האהבה תגיע. נגיע לאהבת ישראל באמת. עם ישראל מלא בטוב, בתורה ובגמילות חסדים, אז למה אין אהבת ישראל מלאה בין כולנו? כי לא מתרכזים בטוב!

רבנו הזהיר אותנו - רק אזמרה!

רבנו נחמן כתב תורות רבות, אבל על תורה אחת הוא הזהיר אותנו מאוד - תורה רפ"ב, הנקראת גם תורה אזמרה. זוהי תורה שכולה אהבה! כי זאת הדרך, לאהוב את עצמנו, לשמוח בנקודות הטובות שבתוכנו וממילא לשוב אל השם. זה יהיה קלי קלות לבקש סליחה על חטאינו ולהתחיל התחלה חדשה כשאנו הולכות עם אזמרה. שימו לב בנות יקרות כמה כוח יש לכל אדם בידיים. להוציא את עצמו מכף חובה ולשוב אל השם. להוציא את האחר מכף חובה ולהשיב אותו להשם. הכול בזכות ההסתכלות הזאת של האהבה.

כולנו זקוקים לאהבה

כל העולם זקוקים לאהבה. אהבה זה החמצן של האנושות. בשואה נהרגנו גופנית אבל בדור האחרון בן אדם בלי אהבה פשוט גמור. גמור! ההתעקשות לחפש ולבקש כל טוב שקיים בי ובשני היא הכרחית יותר מתמיד. עלינו להתעסק רק בטוב. כמו שהבעל שם טוב אמר - סור מרע ועשה טוב, תעשה טוב והרע ממילא יעלם. כמה הקדוש ברוך הוא רוצה שנאהב. "כלום חסרתי דבר שאבקש מכם? ... אלא שתהיו אוהבים זה את זה ותהיו מכבדים זה את זה" האם חסר לי משהו? אני רוצה שתאהבו ותכבדו אחד את השני. כל התורה כולה זה "ואהבת לרעך כמוך". התורה היא הדרכה איך לאהוב אחד את השני ואיך לאהוב את עצמנו.

בנות יקרות, יהי רצון שנזכה באמת לאהוב על ידי ההתעקשות להסתכל רק בטוב. להודות ולהלל את שמו יתברך ולהיות כמונה מטבעות. כמו אדם שיש לו סכום מטבעות ומרוב שהוא שמח בכך הוא סופר כל פעם מה יש לו, כך כל פעם לספור את הטוב שלנו ושל

שלי השנה, לעזור למארכת הצדיקה מבית חב"ד, אבל ליבי כבד עליי. לא נתתי סיכוי לראש השנה הזה, ורק חיכיתי שהזמן יעבור.

*

בית חב"ד המה אנשים, נשים וטף כשהגענו אני ופייגי לביל התקדש חג. מכל החורים בעיר ומחוצה לה הם יצאו, יהודים שדבר יהדותם לא נראה על חזותם אפילו לא קצת. נשים שנראות כה רחוקות עמדו עם מחזורים מתורגמים לרוסית, והקשיבו להנחיות של שליח חב"ד שהסביר בשפה פשוטה ושובת לב איך וכיצד להתפלל. הם היו נרגשים,

והאמונה החמקמקה שלי התחילה להתעורר. "היום הוא יום קדוש" סיפר להם רב אפרים כמו רב'ה לילדים בכיתת גן. הוא עמד במרכז הבימה והגביה קולו שיגיע לעזרת הנשים. "השם אוהב אותנו, והולך לכתוב ולחתום אותנו לשנה טובה ומתוקה", הדי התרגשות ברקע, שאלות מתעניינות ותפילה של יהודים רחוקים שעושה נחת רוח אמיתית בשמיים עולה מעלה. סבתא אחת עם פיסת בד על ראשה מחמיאה לי על המטפחת החסידית שלי. הלב שלי מתחמם, ואני פתאום חשה שאנחנו כולנו יחד מקבלים את השנה החדשה, בלי מחיצות והבדלים.

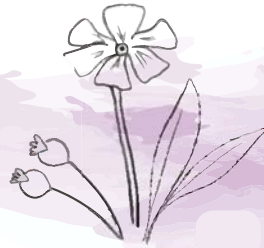
קרבתי למחיצה וראיתי את אלכסיי, שהיה מכר של בעלי, והינו גוי עדיין, אך מאוד אוהב יהדות ויהודים. הוריו ואחיו כבר זכו לגיור מלא, ורק הוא נותר בעמדת המתנה. אשתו הגויה מסרבת בכל תוקף לשמוע על גיורו של בעלה. עתה הוא עומד שם ליד הבימה יחד עם בנו בן ה-15, שניהם עם חולצות לבנות וכובעי קסקט, ומקשיב בעיניים בורקות לרב אפרים המרצה בלהט. הם נראים כל כך שייכים, והם בעצם גויים...

לאחר התפילה החל טקס הסימנים. עברנו אותו יחד בהתרומוות רוח באולם הסמוך לבית הכנסת. הכול היה כל כך רציני ומרוגש. אצל אמא שמח עכשיו, כל האחיות יחד מנסות להיזכר מה בעצם אומרים, בלי להתעמק מדי... אבל כאן אימת הדין של ממש אופפת כל סימן וסימן.

אחר טקס הסימנים רובם הלכו הביתה, ורק חלק עלו לבית השלוחים ליטול ידיים לסעודת החג. אלכסיי ואשתו הגויה קשת המבט, גם יתר משפחת הגרים, ההורים המבוגרים ושני האחים ונשותיהם, הגיעו. עוד אנשים שנמצאים בתהליך גיור, כמו קטי, בחורה צנועה ועדינה שכבר שנתיים בתהליך גיור. גם איגור, בחור שגילה לפני שבועיים את דבר יהדותו, ועכשיו הוא מתרגם את המשמעות הזאת למעשים, היו שם. אני שנולדתי לתוך הקודש, הבטתי בפליאה מרוגשת בכאלו שדורכים שם בפעם הראשונה, תמימותם נגעה לליבי. עיניהם הנוצצות עוררו בי גל קנאה. גם אני רציני לחוות את החג כמוהם, כבראשונה. פתע

"בואי נלך לבדוק אם הרבנית שרה-ברכה צריכה עזרה" אני פונה לפייגי שלי, ושתינו מזדרזות להיעלם מהמקום. בבית חב"ד שמה. עוזרות אוקראניות מבשלות ואופות, ובתוך ארבעה ילדים קטנים מפוזמים עדיין, קופצים על הספות. "עזרה?" שואלת בחיך שרה-ברכה, "הם?" מצביעה על חבורת הבנים הצוהלת. "תעסיקי אותם כמה שיותר בפארק, זה יהיה פשוט הצלה, השנה יש כל כך הרבה אורחים!" ממהרת לשגר אותם להתלבש לא לפני שזורקת עוד הוראה למבשלת שבוחשת בסיר ענק ומהביל.

אני נסחבת עימם בהליכה מהירה, הם על אופניים, אני רגלית. לאחר שעה ורבע אנחנו מגיעים למן לונה פראק ריקני לחלוטין. לונה פראק אמור להיות רועש, וכאן שקט ואין רבע תור, בעצם, הם הילדים

תמונות חיים

"אמר שִׁיחָהּ כְּמָה מְעִשִׁיּוֹת מְאֻנְשִׁי
שְׁמַכְל אֶחָד וְאֶחָד יִסְפְּרוּ הַרְבֵּה מְעִשִׁיּוֹת"

היחידים

בכל האזור. תחושות המרחק והזרות מתחדדות. אין לי כתובת של הבית שבו אני מתארכת, אין לי את מי לשאול, אני בכלל לא מכירה את השפה. אם אתבלבל ברחובות, מי יחפש אחריי? אישה עם מטפחת חסידית ולבוש חם מדי, בחום הקופח של ערב ראש השנה אוקראני.

זכרן של אמא הטובה והאחיות בארץ ישראל צובט את ליבי. אני מרימה צלצול ונשברת עוד יותר. "איפה את בעצם?" אמא שואלת, גם אחות מתעניינת. גם אני שואלת את עצמי את אותה השאלה. "איפה את לאה? בזמן הזה היית מפרישה חלה, מכינה סימנים, מתחננת לשנה טובה ומתוקה. מה את עושה כאן בלונה פראק ריקני ומשמים?" "טאטע, איפה אני?" צעקתי אליו מדם ליבי הישר לשמיים האפורים של אוקראינה. "איפה הסביבה המוכרת שלי? המשפחה, המטבח, החלות העגולות והדובשניות... ומילא על כל ענייני הגשמיות. אבל, אבא, אייכה? איך ממליכים אותך בסוף העולם שמאלה? אנא" התחננתי בדמעות רותחות מנצלת את זה שהילדים עסוקים במתקנים ולא בוהים ב'דודה מארץ ישראל' שפרצה בכבי באמצע הרחוב. "תהיה איתי!"

שעתיים שלמות העברנו שם, אחר חזרנו. לא הלכתי לאיבוד, אבל רציני מאוד למצוא את האמונה שנעלמה לי. ידעתי שזאת הייתה המצווה

מסע של דרך לרב'ה ונשמות קדושות שמבקשות שייכות

אסתר אפרת

וילונות קטיפה באולם ענק. חצוצרות זהב על שטיח אדום וכתר מלכות נוצץ. המון-עם מריעים. ליבם פועם בקצב המילים "יחי המלך" בום, בום. "יחי המלך" בום, בום.

טקס המלכת המלך. אור יקרות מסנוור. קולות וברקים ותפילה מפלחת קירות. יהודים סמוקים ונרגשים, מוכנים למסור נפשם למלך. חג הכתרתו של מלך מלכי המלכים, ראש השנה. גם אני זכיתי להכתיר את בורא עולמים, במקום שלא האמנתי שאוכל להכתיר אותו. ועל כך בשורות הבאות.

*

הסיפור שלי התרחש לקראת ראש השנה שנת תשפ"א. היה זה ראש השנה מאתגר במיוחד מלא ברסיסי קורונה מיראים מכל הזנים

והמינים שמשפריצים ממדינה

למדינה, ומערימים מניעות

של ממש על חסידי ברסלב

הנאמנים לצו הקדוש של רבם

להגיע אומנה לראש השנה.

באותה שנה החלטנו לנסוע

מוקדם לרבנו כל המשפחה.

להתגבר על המניעות ולא לפספס,

חלילה, את ההכתרה הגדולה מכולם

שמתרחשת דווקא שם, באומן.

אני מתרגשת להגיע לרב'ה שבועיים טרם התקדש חג, אך ככל שחולפים הימים ורחובות פושקינא מתמלאים ביהודים יקרים, שהופכים אותה לעזרת גברים גדולה וססגונית, אני מבינה שאין שם מקומי. בעלי מתווך ביני לבין בית חב"ד, בעיירה מרחק 10 שעות נסיעה מאומן. "בבית חב"ד יש יהודים ואווירה נהדרת", הוא מבטיח, "יהיה לך טוב שם את תראי". משכנע. ואני נעתרת.

גבול אוקראינה-הונגריה מקבל אותי בעגמומיות שותקת. אני מחלצת מזוודה מהרכב המאובק ועוזרת לבתי הקטנה לרדת. עיר קטנה ולא מטופחת נפרסת לנגד עיניי. טיפת יהודי לא נראה באופן. פרצופים חתומים בעלי תווי פנים נוקשים הולכים וחוזרים מעוד יום עבודה כמו מכונות. למה באתי לכאן בעצם? קושיה מזדקרת בירכתי מוחי ולא נותנת מנוח. אני מתחרטת על הרגע שהסכמתי. מה אעשה כאן לבד? איך אעביר את החג הקדוש במקום שכוח קל-זה.

שטיח אדמומי ומהוה שראה ימים טובים יותר מקדם אותי בדירה השכורה שתארח אותנו בימי השהות, ווילון מלמלה ישן מכסה על הכלום של בחוץ. אני מרגישה שהאוויר נגמר ודיכאון סמך מתחיל להשתלט עליי. באומן היה נפלא וקרוב, וכאן רחוק ועצוב. אני חייבת לעשות עם עצמי משהו. רחמים עצמיים הם מתכון גרוע לשנה טובה.

לא זוכרת

הי חברות שלי, מה שלומכן בשלהי דקיטא? איך המרגש כשהשמש תש כוחה אבל עדיין ממשיכה לטגן אותנו? שרדתן את החופש? כל הכבוד!! מזמינה אתכן לטקס של נשות שלומינו לקבלת מדליה שמימית עם הכיתוב 'אויסגייכנט'!!**.

בעצם, כלל לא משנה מה היה ואיך היה. אך אם את עדיין כאן קוראת את "רחל" סימן שהכול בסדר. בינינו, את לא באמת זוכרת מה בדיוק עבר עלייך מדי יום, למרבה המזל. ובנושא נזכר זה יעסוק מאמרנו הצנוע: בזיכרון החמקמק שהולך ומצטמצם ממוחנו העמוס כרבות השנים וכרבות ילדים בלי עין הרע. את מוצאת את עצמך נאחזת בציפורניים בזיכרון שמתעתע בך, עושה ממך צחוק ומתחמק ממך. שואל אותך דרך גב: "תגידי, מה נזכר לך?"

"כלום!" את עונה לו. "אני מתחילה כל יום מחדש. אין לי אלא את היום הזה".

בתחילה מנחמים אותך שהזיכרון נשכח "בדרך" לאוצרות היקרים ובכל פעם כשמתווסף עוד אוצר, גם השאריות ממנו נעלמות. "זה יעבור לי?" את שואלת עצמך במיני חרדה. אך התשובות אינן מעודדות.

"המגירות במוח לא מסודרות לי עדיין" תינתה בפניי אם לתינוקת בת שבועיים. "אשריך אחותי", עניתי לה "אצלי כבר מזמן אין מגירות רק תא אחד עמוס ומבולגן".

התופעה הנזכרת הנ"ל מלווה אותי בכל אשר אפנה. במקרה שנפתח ואיני זוכרת על מה ולמה. ("אופס, בעצם חיפשתי עדשים למג'דרה" מה הקשר למיין עכשיו את שרידי המלפפונים מהחלוקה...?) או בחיפוש הנואש באנשי קשר בפלאפון. איך שמרתי את צביקה המתקן? שיפוצים? צביקה? תיקונים? אחרי מסע חיפושים אני מבקשת מחברה את המספר מחייגת אותו ואז הוא מפציע לי על המסך בשם מלא ההשראה "נס גדול יהיה פה" (סימנים מובהקים כבר אמרנו?)

וכך אני שבה הלך ושוב חוזר חלילה. וזו לא תשובה מעולה ולא תשובה מועלת זו פשוט אישה מבולבלת.

ערב אחד שבע מריבות בין שתי אחיות ניצות על דבר קייטנה שארגנו יחד לבנות השכונה, הביא אותי לעמוד ולהכריז בפאתוס: "עד כאן! קייטנות עושים רק עם אחיות! שמעתן? אין יותר לארגן קייטנה עם חברה!" מן הצד אני רואה את בעל הבית מהבהב לי באדום ובירוק, מנסה להציל אותי מהפח של עצמי. אך אני אינני נרמזת. לאחר מעשה הוא מזכיר לי נשכחות. "שכחת מה היה בחופש הקודם ששתי האחיות לבית מצליח עשו קייטנה?" האסימון נופל לי בקול צלצול עמום. הדציבלים דאשתקד קודחים במוחי ומעל מרחפת תמונתי בצילומי מצלמת האבטחה הוירטואלית עומדת כמעט על אותה בלטה בסלון ומכריזה בפאתוס עמוס סימני קריאה: "קייטנה עושים רק עם חברות אין יותר קייטנה עם אחיות!!!"

את הנדר שבל נדר אני לא קונה יותר איגלו כי העטיפות שוכחות להגיע לפח אני שוכחת כנ"ל באופן קבוע. וכן על זו הדרך. עונשים הניתנים בקול רעש גדול נמוגים בחסות השכחה המבורכת (מבורכת למי?) אבל הכי מציק זו תופעת המחבואים קרי המטמוניות אותם אני מחביאה מעין רואים. ממתקים שווים במיוחד שהוחבאו מי יודע היכן, שטרות כחלחים שאני שומרת לעת מצוא הנטמנים בהיחפז מתחת לערימת בגדים עקמומית, או בתא נסתר ומאז לא שזפתן עין.

"הפעם אזכור איפה הנחתי" אני מעודדת את עצמי ועושה לי סימנים מובהקים עד מאוד הנשכחים כעבור רגע. ובהגיע עת פקודה בה הייתי זקוקה לכסף נואשות או שמא נפלתי לתת תזונה והייתי חייבת את השמרלינג הנכסף, ביקשתים ולא מצאתים! או מעשה בדודה סוניה שקפצה לבקר, שכחתי שהפחזניות השוות הוטמנו לבטח בקופסא פושטית עם כיתוב 'קציצות מש', וכך כיבדנו אותה בקרקרים יבשושים. שכחתי! כך אני שוכחת בעקביות את כל המטמוניות היקרות ומשתמשת בבררות מחדל עלובות חבל. לפעמים, הצילו, אפילו שכחתי מה שכחתי!!

אז בדרך לישוב הדעת אני מתנחמת שבחסות השכחה אני מתחילה כל פעם מחדש. ומי שזוכר מעשי עולם זוכר גם אותי לטובה ולברכה אמן.

**מצויק!!!

בקשה לדיבורים חדשים ולחמלת ה' באהבה יתרה

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם אים ונוֹרָא,
תן לי דבורים חדשים עִתָּה,
תן לי דבורים עִתָּה לְרִצּוֹתְךָ בְּהֵם מִמְּקוֹם שְׁאֲנִי שָׁם
עִתָּה עִתָּה,
שְׁאֲזַכֶּה לְשׁוֹב אֵלֶיךָ בְּאֵמַת מַעֲתָה.
עֲזְרֵנִי מְלֵא רַחֲמִים, הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי מְלֵא שְׂוֹעוֹת...
זְכֵנִי לְבִכּוֹת הַרְבֵּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם הַכְּפּוּרִים
הוֹשִׁיעֵנָא רַבָּה
וּבְכָל יְמֵי אֲלוּל וְעֶשְׂרֵת יְמֵי תְשׁוּבָה,
בְּאִפְן שְׂיִתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי,
וְתַחַמַּל עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּחֻמְלָה גְדוֹלָה וְאֶהְבָּה
יְתָרָה.
(ליקוטי תפילות, חלק שני, נו).

תפילה חדשה

המשך מעמ' קודם

ליבי חישב להתפקע מאושר. נולדתי יהודיה! כך, בלי לעשות כלום, לתוך הקודש פנימה!
שנה חלפה מאז. ושוב אנחנו בפתחה של שנה חדשה. אין לי מושג אם אלכסיי כבר הצליח לגבור על המניעות בדרכו להיות חלק מעמנו או שהוא עדיין בעמדת המתנה אילמת, אך לא אגזים אם אומר שראש השנה ההוא בגבול אומן-הונגריה היה הפעם ראשונה שהרגשתי "אשרינו מה טוב חלקנו!" בעוצמות שלא הכרתי. זכיתי להתפלל את כל תפילות החג. זכיתי לראות מקרוב תמימות וגאווה יהודית יוקדת. והעיקר - המלכתי את המלך בהידור, אפילו שהרגשתי בסוף העולם.

ואת, אם במקרה נחתת לאיזו מציאות הזויה בראש השנה, באווירה מבולבלת או בזירה נטולת חצוצרות ושטיחים אדומים, תתחזקי. קרבת אלוקים קרובה אלייך גם שם. את מלך מלכי המלכים אפשר להמליך בכל מקום. כי "מלוא כל הארץ כבוד". בזאת אני בטוחה!

מילתא
דשטותא

פֶּתַח לָנוּ הַשְּׁעָר / א.ל.ר

עוד יזכר לנו אהבת איתן
 בערבות בלארוס וסביבות אוקרין.
 מתאבקים בגבולות בשולי הדרכים
 אנשים, בחורים, טף וזקנים
 יעלה לפניך זכרון בהירות הדרך
 וקילומטרים אינספור שנסעו ללא מך
 באויר בים וביבשה כל הדרכים מבקשות
 אליציון הקדושה נפתלות נעקשות.
 ראש השנה פ"ג ושוב מניעות
 רוצים חסידים אצל הרב'ה להיות.
 בלב בוערת אש לקים את הצו
 איש בל יעדר כך היו מלותיו
 פתחנו הפתח אבא, בכסופים ורצונות
 פתח לנו הפתח למטוסים וקרוניות.
 אמן ראש השנה גם השנה הזאת!!!

המשך מעמ' 9

השני. בצורה זו תבוא האהבה. כך נזכה ל"אני ודודי ודודי לי".
 האהבה למטה, טוביל את האהבה למעלה, ויפתחו בפנינו שערי
 התשובה. זאת תהיה תשובה קלה. תשובה בשמחה ובקלות!
 שנזכה, אמן!

משפחת המנויות
 של 'חברות מקשיבות'
 יוצאת לדרך!

רוצה לקבל את עלון 'חברות מקשיבות'
**צבעוני ומאיר עיניים
 עד הבית?**

בתרומה של 30 ש"ח
 לחודש בלבד
את זוכה ומזכה!

התקשרי עכשיו: 050-4116096

משלוחים לכל רחבי הארץ

להיט שנותנים
 למתנת ר"ה -
 מגנט A4
 15 ש"ח
 בלבד!

**בדרך לרבינו עוצרים
 בצילום והדפסה אנ"ש!**

וכעת לרגל ר"ה

כל ההדפסות הגדולות

במחירים המשתלמים ביותר -

עלונים, מדבקות, פליירים, מודעות ועוד.

לפרטים:

0533192135

מייל: copy3192135@gmail.com

70 עלונים נתרמו לישועת הבחור משה אברהם בן גיטל	50 עלונים נתרמו לרפואה שלמה למרגלית בת אני	50 עלונים נתרמו לרפואת איילה שפרה בת תמר	180 עלונים נתרמו לעילוי נשמת אריה משה בן קורט יצחק
50 עלונים נתרמו לאמונה ושמחת הלב לא.פ.	50 עלונים נתרמו לזיווג הגון מהרה לח.ש	50 עלונים נתרמו לזיווג הגון בקרוב ממש לי.מ.ש	100 עלונים נתרמו לרפואת שמחה סימה בת זמילה גאולה ומשה בן בידה

עריכה לשונית:
 ר.ל. בהר
 054-846-9963
 גרפיקה ועימוד:
 ד.ר.

יוצא לאור על ידי נשות ברסלב צפת
 לתרומות, הנצחות, הערות והארות, לקבלת העלון במייל, וכן אם את מעוניינת לחלק את העלון
 באיזור מגוריך, צרי קשר ב: 050-411-6096 או במייל: NEKUDATEMET148@GMAIL.COM